

GWK

Hoe het begon. In mijn jeugd ging ik vaak en vooral in de vakanties met mijn vader, die sportinstructeur was op de GWK, mee naar het sportbureau om daar lekker te ravotten. Als de manschappen de stormbaan op moesten deed ik mee en was vaak als eerste over de streep. De diepe kuil met een stalen balk onderin daar wipte ik zo weer uit. Mijn vader zei dan, wanneer een soldaat er niet uit kon komen “ zie, mijn zoon komt er makkelijk uit, dus kom op”. Als we op de kazerne vanuit de provinciale weg aanreden hielden we stop bij de poort, de marechaussee hield ons aan en pa moest zich legitimeren eer we door mochten. Al dit soort zaken maakten een enorme indruk op me ook toen ik een helm op mijn knar kreeg gedrukt en eens mee mocht rijden met een nekaf in het veld om een loop parcour uit te zetten. Het bleef altijd in mijn herinnering. Mijn vader werd overgeplaatst naar De Tonnet Kazerne in 't Harde, toen de Willem Zwijger in Wezep en als laatste het ASK de Knobbel in 't Harde, dus de GWK, daar kwam ik niet meer. Omdat de defensie ging reorganiseren, het 1e LK werd opgeheven en de organisatie er anders uit ging zien had de GWK geen bestaansrecht meer en werd het gesloopt en op 15 mei 2007 overgedragen door Defensie aan Staatsbosbeheer. Ik heb, door mijn interesse in WW2 al verscheidene diorama's gebouwd, ik verzamel het één en ander en ook voertuigen. In mijn diensttijd(1980) in Seedorf reden we bij de 41 Bevocie met de Daf YA-314. Jaren later heb ik door mijn verzameling van uniformen weer contact gekregen met mijn oud commandant Bosklopper en daar heb ik tot op de dag van vandaag nog steeds contact mee. Hij vind het prachtig dat ik met dit project de GWK weer leven inblaas en herinneringen van velen boven water haal. Speurend op internet kwam ik het merk Artitec tegen die militaire voertuigen op de schaal 1:87 zeer natuurgetrouw maakt. Hier kocht ik er een paar van en breide de collectie al snel uit. Het zijn voertuigen die tevens zeer gedetailleerd zijn. Al snel kwam ik hierdoor op het idee om een gedeelte van de kazerne na te bouwen, zodat de voertuigen ook een bestemming kregen. Een lid van een modelspoorvereniging, waar ik lid van was, die wist van mijn idee en wilde me helpen het wachtgebouw met een 3D printer te maken. Echter ik moest dus op zoek naar bouwtekeningen. De gemeente Nunspeet had ik benaderd, dat leverde niets op. Toen heb ik via een ingang bij defensie een afspraak mogen maken bij het NIMH in Den Haag om daar in het archief te speuren naar materiaal. Een dikke map met documenten en bouwtekeningen mocht ik inzien echter helaas geen bouwtekeningen van het wachtgebouw aangetroffen. Ik ging dus onverrichte zaken weer naar huis. Ik werd getipt dat een identiek gebouw stond op de Generaal Spookkazerne te Ermelo. Na een afspraak gemaakt te hebben zijn we met een foto camera daar heen gegaan en hebben vele foto's geschoten. We hebben het aantal stoeptegels in de lengte van het gebouw geteld en a.d.h.v. de maten 30x30 wisten we hoe lang het gebouw moest zijn. Ik heb getracht via internet en via facebook, foto's boven water te krijgen. Dat is deels gelukt en ik kreeg een redelijk beeld hoe het er in de praktijk uit moest gaan zien. Op een bak van 120x60 moest het project gerealiseerd gaan worden. Erik, die de taak om het gebouw te gaan 3D printen, heeft zelf dus tekeningen gemaakt middels een soort van autocad teken software. Daarna de 3D printer aangestuurd. Na verloop van tijd kwam hij met een git zwart plastic model van het wachtgebouw, aanzetten. Ik heb op dit model veel voorbereidend werk gedaan zoals schuren, snijden (kozijnen en andere openingen), en vervolgens in de primer (voor een goede hechting) gezet. Daar ik

ervaring heb met diorama bouw was het schilderen toch wel een flinke klus, en ik ben een pietje precies, maar het resultaat is er dan ook naar. Op de modelspoorvereniging, waar ik overigens geen lid meer van ben omdat ik NS machinist werd en er geen tijd meer voor had, heb ik veel ervaring opgedaan als het gaat om het maken van scenery. Ook daarin ben ik een pietje precies. Ik doe iets goed of helemaal niet. Op de bak heb ik met een potlood alles uitgetekend hoe het opgebouwd diende te gaan worden. Te beginnen met de bestrating (wegen). Dit is een moeilijk en lastig werkje, maar wel de basis voor de verdere opbouw. Je kunt kant en klare bestrating kopen, maar dat vond ik niets. De naden zie je dan duidelijk zitten, schilderen zag ik ook niet zitten, dat vind ik niet mooi, dan zie je de houtnerven zitten. Al googelend kwam ik op antislip tape, echter dit artikel bestond uit een zelfklevende rol van 25 mm bij 3 meter. Ik dacht er met 2 rollen wel te zijn maar dat werden er 4. Na het aanbrengen zag je toch wel een stevige structuur. Ik ben toen, net zoals ze in het echt doen met een wals, met een bierfles over de aangelegde straten stevig gaan rollen, zodat je een mooie structuur kreeg. Maar toch ook hier zag je naden zitten. Met een matte spuitbus verf dit opgelost, maar als je goed kijkt zie je het nog maar dit is te verwaarlozen. Op de delen waar de bebossing zou komen heb ik een ondergrond gebruikt die zacht, bewerkbaar en ook wat hoger ligt. Een groene ondervloer plaat, die men ook gebruikt om laminaat, parket en/of tapijt op te leggen, heb ik gebruikt. Met een scherpe stanley mes de contouren uitgesneden en de randen schuin afgewerkt. In een computer is google je vriend maar met het bouwen van bijvoorbeeld een diorama (waar ik overigens ook een paar van heb gebouwd, WW2 diorama's) is houtlijm je beste vriend, hier lijmt je in feite bijna alles mee. De basis was gelegd, de weg en de ondergrond voor de bebossing lagen er. Op verschillende webshops heb ik toen alle scenery materialen, zoals gras, graspollen, struiken, bomen (in verschillende hoogte maten en types) hekjes e.d. aangeschaft. Overigens een duur grapje, even snel opgeteld, 400 euro was al snel uitgegeven. Groen strooigoed (dit gemengd met zand) legde de basis voor de bebossing. Hier ben ik wel secuur in maar het mag best een rommeltje worden daar in het bos ook veel ongestructureerd hout en ander groene zooi ligt. Vervolgens was er werk voor details, zoals lantaarnpalen, verkeersborden een telefooncel, allerlei betonnen blokken om de bochten niet af te kunnen snijden en ja, in het bos vind je natuurlijk ook wilde zwijnen, zo ook hier, maar dan moet je wel goed kijken. Om fijne reacties te krijgen is oog voor detail heel belangrijk, zeker als je de maquette op termijn gaat ten toon stellen. Als één na laatste opbouw, was het plaatsen van de poort met de muren en de verlichting (die het overigens niet doen, maar puur voor het tonen daarvan). Dat was nog een lastig punt om te realiseren. Op veel verschillende foto's van de poort en dan met name de ingang en het middelste gedeelte, zie je veel verschillende uitvoeringen. Later kwam ik erachter dat achter het vaste hek (het midden gedeelte) een beweegbaar hek werd geplaatst. De klaphekken bij de ingang zijn toen verwijderd. Daar de maquette rond 1980 afspeelt heb ik hiervoor gekozen. Er is een foto uit 1983 en daar zie je deze uitvoering. Deze constructie was moeilijk in het klein na te maken, daar ik ervoor koos om het beweegbare hek te kunnen openen dan wel te kunnen sluiten. Ik kan ervoor kiezen om ook slagbomen te plaatsen maar dat kan altijd nog. Tussen het beweegbare hek en het vaste hek was weer een groenstrook, dus heb ik het asfalt moeten verwijderen. Over het asfalt te spreken heb ik inmiddels een eerste renovatie toegepast. Het zwarte asfalt leek mooi, maar ik was er niet tevreden mee. Het was te mooi en te nieuw. Daar het asfalt op de GWK er lang lag en zwaar bereden was moest het op de maquette net zo zijn. Ik heb toen met een plamuurmes de toplaag er

af gekrast of gebeiteld zodat een structuur van een weg overbleef. Met acrylaatverf een mix van zwart, wit en een beetje bruin een mooi mengselgemaakt. Dit erop geschilderd en nadat het droog was met een poeder van krijt de smerigheid erop aangebracht. Hier en daar nog wat bijgewerkt en de job was done. Nu was ik tevreden mee. Alleen bij de parkeerplaats bij de hoofdingang wordt het asfalt vervangen voor een klinkerweg. Dan zie je dat het complete plaatje daar is en de herkenning roept dan herinneringen op. Om het plaatje compleet te maken mogen de voertuigen, manschappen en de wacht, natuurlijk niet ontbreken. De militaire voertuigen die ik al eens had aangeschaft, was ik blij mee. Daar deze producten nu zeer moeilijk verkrijg- en leverbaar zijn, had ik ze in een vroeg stadium al aangeschaft, anders was ik nu tegen de lamp gelopen en had ik het project niet kunnen aankleden. Het was een mooi maar ook intensief project. Ben super trots op het eind resultaat en wil dit graag delen met anderen die dit mogelijk kunnen gaan aanschouwen. Voorlopig wordt de maquette ten toon gesteld in het museum van de Bevo & Transporttroepen te Soesterberg.

Hans Jaket